

er afgørende for overhovedet at få det nuværende EU til at fungere, hvor der er 25 lande, så er det jo endnu mere afgørende, hvis man ønsker, at et land som eksempelvis Tyrkiet også skulle komme med.

Derfor er der vel en logik i at sige, at der er en sammenhæng mellem en forfatning for Europa, som nu altså er forkastet, og spørgsmålet om, hvorvidt man kan optage Tyrkiet som medlem.

Kan fru Marianne Jelved ikke bekræfte, at der i hvert fald er en fuldstændig logisk sammenhæng i den form for argumentation?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Nej, det kan jeg ikke bekræfte, for hr. Thulesen Dahl vil noget ganske bestemt med den måde at sætte tingene op på, nemlig have en blåstempling, altså en opbakning fra partier og politikere, der normalt ikke har sammenfaldende synspunkter med Dansk Folkeparti, til Dansk Folkepartis synspunkt, nemlig at Tyrkiet ikke skal være med.

Det er det hele manøvren går ud på, og til det siger jeg, at det kan man ikke bruge forfatningstraktatens mulige ikkeikrafttrædelse til. Tyrkiet kan blive medlem af EU på grundlag af den eksisterende traktat, Nicetraktaten. Det er rigtigt, at et af argumenterne for forfatningstraktaten er, at den gør nogle af beslutningsprocedurerne mere enkle, og der er argumentationen, at det har været målsætningen med 25 medlemslande at få mere enkle beslutningsprocedurer.

Men det betyder jo ikke, at hvis ikke forfatningstraktaten kommer igennem nu, og den skal i øvrigt først virke om, jeg ved ikke hvor mange år, kan vi ikke have den udvidelse, der lige er sket med 25 medlemslande, eller at vi ikke kan udvide med flere. Det gør det bare mere besværligt.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken med hr. Villy Søvndal.

Villy Søvndal (SF):

Statsministeren afsluttede sit indlæg med at efterlyse opposition. Derfor tror jeg, det vil være klogt af statsministeren at lytte nu.

I år er blevet udråbt som H.C. Andersen-år. Det har regeringen og ikke mindst kulturministeren gjort meget for at minde os om. Jeg tror ikke, at det store show i Parken blev det eventyr, som ministeren havde håbet, men når jeg vælger

at starte i det kulturpolitiske, så er det, fordi vores alle sammens kulturminister lancerede hele festivalen med de uforglemmelige ord, at H.C. Andersen var et godt brand for Danmark. Et godt brand!

Kl. 16.10

Kulturministeren, kan man sige, personificerer på den måde hele regeringen. Det skal til kulturministerens ros fremhæves, at ingen som han har skåret ud i pap, hvordan den her regering tænker og handler. Jeg tror, at han må karakteriseres som en af de største borgerlige tænkere i den nuværende regering.

I den her regerings tankesæt bliver alt nemlig reduceret til det enkle spørgsmål: Er det her et godt brand, eller er det ikke et godt brand? Regeringens vurderingskriterium er: Kan det aflæses på bundlinjen? Vi skal kunne sælge os selv, eller som kulturministeren formentlig vil sige: Vi skal kunne brande os selv. Vi skal være omstillingsparate, vi skal være fleksible, vi skal være oppe på beatet.

Det var vel også derfor, at statsministerens tale var tømt for det, man kunne kalde bekymringer, der måtte bekymre almindelige mennesker, altså sådan hverdagsting. Der var ikke optagethed af de ældres forhold, der var ikke optagethed af vores daginstitutioner. Der var lidt om skolerne, som står i modstrid med, hvad regeringen laver, men der var ikke sådan den store optagethed af den almindelige danskers daglige liv. Det er lidt ærgerligt, for i det spil, regeringen spiller sammen med Dansk Folkeparti, er der faktisk ganske mange mennesker, der bukker under.

Jeg tænker ikke kun på narkomanerne, ikke kun på de hjemløse, ikke kun på de prostituerede osv. Jeg tænker på de mange mennesker, der reduceres til små hjul i regeringens virksomhed, som man kalder Danmark, på alle dem, der går rundt med stress – som er et voksende fænomen på arbejdsmarkedet – med dårligt psykisk arbejdsmiljø og med ekstreme og urealistiske krav til sig selv. Jeg tænker på de helt unge, hvor vi oplever en stribe af faresignaler, hvis man kigger på de meldinger, der er fra Sundhedsstyrelsens rapporter, osv. osv.

Det er den virkelighed, som statsministeren valgte at gå uden om i sin tale. Det er ærgerligt, for Danmark er jo et rigt samfund. Vi har en kolossal rigdom. Der er kolossale ressourcer i en frisindet og en antiautoritær ungdom. Vi ser, at unge flokkes om frivilligt socialt arbejde, vi ser dem læse lektier med indvandrerbørn eller hjæl-